

Getuigenis

ELINE MOORS

hoofdverpleegkundige GD25

DAG 18 IN DEZE NIEUWE WERELD, DE CORONAWERELD

In mijn astronautenpak betreed ik onze COVID-19-afdeling. Vandaag kom ik toe op een volledige bezette afdeling met 27 patiënten. Overal zie ik astronauten op de gang staan, niet meteen duidelijk qua herkenning wie wie is, aangezien enkel de ogen zichtbaar zijn.

Mijn verpleegkundigen geven me een update rond de toestand, de temperatuur en de saturatie van onze zieke patiënten. En ziek, zwaar ziek, zijn ze bijna allemaal. De patiënten krijgen plots opstoten van hoge koorts, saturaties zakken, ... Enkel zijn zo kort van adem dat spreken in volzinnen te vermoeiend is.

Artsen worden breed ingezet en komen mee patiënten in andermans vakgebied toeren. De pneumoloog die vandaag op de afdeling langskomt, heeft een collega endocrinoloog bij.

Een familielid belt me om te horen hoe het gaat met zijn moeder, een zeer verzwakte en zieke geriatrische dame. "Hoe is de nacht geweest? Heeft ze nog koorts? Heeft ze vanochtend iets gegeten?" Hij vertelt me in tranen dat hij zijn moeder al sinds 13 maart niet meer gezien heeft. "Zal ik haar pas terugzien op het kerkhof?" Zo'n vragen grijpen me bij de keel. Ik voel het verdriet en de onmacht door de telefoon. Het geen contact kunnen hebben, het niet op bezoek mogen komen, valt niet alleen bij dit familielid zeer zwaar. Ook de patiënten hebben verdriet omdat zij hun geliefden moeten missen.

Ik zie mijn verpleegkundigen puffen op de gang tijdens de verzorging. Het is warm in het pak, het masker zorgt voor weinig ventilatie, hun handen zweten omdat ze twee paar handschoenen dragen. Na vier uur kan de eerste groep pauzeren. Het is nu elf uur, zij kunnen eindelijk weer iets drinken of eten en

naar het toilet gaan.

Om half 12 verlaat ik de afdeling en kom ik samen met mijn collega-diensthoofden, divisie manager en zorgcoördinator. Iets wat we sinds een week elke dag doen, volgens de regels van social distancing. Even inchecken, koppen bij elkaar en de bestaffing van de volgende dagen bespreken. Dat laatste is steeds een hot topic, aangezien de grote toestroom van patiënten en de hoge nood aan extra ondersteuning voor onze vaste equipes....

“

Samen
staan we
sterk.”

En die ondersteuning is er gelukkig, vanuit meerdere diensten! Het vast personeel zorgt niet alleen voor patiënten, maar neemt ook deze 'vreemde' verpleegkundigen mee op sleeptouw. Het is intens, samenwerken terwijl je elkaar niet kent. Maar wat een saamenhorigheid! Wat ben ik fier als ik zie hoe we elkaar helpen. Samen staan we sterk. Het is dankzij deze saamenhorigheid, het kunnen verdelen van de taken en de positieve moraal dat het werk op de COVID-19-afdeling goed vol te houden is.

Soms voelt hetgeen er om ons heen gebeurt onwerkelijk aan. Niet enkel de patiënten halen ons in qua snelheid, ook de steeds veranderende richtlijnen en protocollen maken het moeilijk. Het werken binnen het vakgebied van soms onbekende specialismen geeft een extra spanning. Meer dan ooit stelt elke zorgverlener zich flexibel op. Grenzen worden verlegd.

Een vreemde observatie als ik na mijn pauze opnieuw in pak de afdeling binnenstap: het is zo stil. Patiënten bellen bijna niet, ze zijn er te ziek voor. Benauwdheid door gebrek aan zuurstof, pijn op de borst, warm/koud door de koorts, geen zin in eten, totaal vermoeid. Niet enkel bij onze oudere patiënten, maar ook bij hen tussen 40 en 65 jaar.

Tijdens het overleg met mijn collega-diensthoofden, heb ik een I-phone ter beschikking gekregen van onze divisie manager. Eindelijk kunnen we contact mogelijk maken tussen patiënten die geen gsm hebben en hun familieleden. Ik test het meteen uit met Whatsapp-video en bel de dochter van een Turkse patiënte. Ik kan het gesprek niet volgen omdat ik hun taal niet beheers, maar ik zie een opgefleurde patiënte en een gelukkige dochter. Ze bedankt ons ten slotte uitgebreid en wenst mij en mijn verpleegkundigen veel sterkte en succes toe. Hier haal ik enorme voldoening uit!

Lachen, huilen, onmacht, angst ... Deze emoties zijn zichtbaar bij al de 'Helden van ZOL' die werken op de COVID-19-afdelingen. Ik maakte vandaag een afspraak met de psycholoog voor het organiseren van een teambegeleidings-sessie voor mijn mensen. In mijn functie als hoofdverpleegkundige komt meer dan ooit de aandacht voor de mentale draagkracht van mijn medewerkers naar voren. Thuiskomen en nog steeds met je werk bezig zijn, slapeloosheid, bezorgdheden van familieleden aanhoren,Het zijn maar enkele dingen die mijn verpleegkundigen mij vertellen. Astronautenpak uit, douchen en naar huis. Zodra ik buiten kom, komt de frisse lucht me tegemoet. Heerlijk gevoel. Er zit weer een dag op in deze nieuwe wereld. Samen tegen corona! 🙌🙏🙏🙏

Eline Moors

hoofdverpleegkundige GD25